

Het huwelijk en de familie in de opstanding

(hoofdstuk 29 uit “Essentials of New Testament Doctrine”)

Door: dr. Ernest L. Martin

Paulus heeft in de hoofdstukken 1-3 van Efeziërs vastgelegd dat iedere individuele gelovige (man of vrouw, rijk of arm, jong of oud, slaaf of vrije) zal zitten aan de rechterhand van de Vader in Christus in een gelijke en superieure status (zonder de geringste minderwaardigheid in sociale rang). Er komt echter een grote sociale verandering in de opstanding die God zal leiden. Het gaat om regelrechte sociale omstandigheden waarin wij mensen leven en functioneren. Het huwelijk is één van dergelijke maatschappelijke noodzakelijkheden dat zal veranderen en wel zeer drastisch. De soorten menselijke huwelijken die we nu hebben - zelfs die zijn goedgekeurd in de Heilige Schrift - zullen in feite grondig worden geëlimineerd in de opstanding. Hoe zal dit gebeuren?

Er komt een grote sociale verandering in de opstanding

Deze sociale verandering betekent niet dat er iets mis is met onze huidige “huwelijksregeling” op zich. Een goede huwelijksrelatie tussen een man en een vrouw kan - en zou - in feite een mooie wonderlijke zaak zijn, iets om te koesteren en te waarderen. Toch zijn er bepaalde factoren, verbonden met alle menselijke huwelijken, zelfs die op de Bijbelse wijze tot stand zijn gekomen, die zeer gebrekkig, ronduit wreed en zelfs vol vervloekingen zijn voor bepaalde delen van de samenleving. Het zou veel beter kunnen. Wat zijn sommige van die tekortkomingen die God in de opstanding zal elimineren en vernietigen?

Eén gewoonte, die in de opstanding zal ophouden, is dat de vrouw de achternaam van haar echtgenoot aanneemt. Deze benaming wijst op eigendom. Neem mijn vrouw Ramona als voorbeeld. Haar meisjesnaam was Kinsey. In Bijbels spraakgebruik werd ze naar verluidt eigendom van haar wettige vader, Gilbert Kinsey, toen ze jong en ongehuwd was. Toen ze met mij trouwde veranderde de wet haar achternaam in “Martin” wat betekent (naar Bijbels gebruik) dat ze nu mijn eigendom is. In Bijbelse termen betekent dit dat haar vader afstand van haar gedaan heeft en, als hij in leven was geweest ten tijde van ons huwelijk, dan had hij het eigendom over haar aan mij overgedragen, die nu haar echtgenoot was, haar nieuwe eigenaar.

Mensen, dit is precies wat de oorspronkelijke Bijbelse gewoonte betekende en we zetten dat principe vandaag nog steeds voort, al hebben we moderne normen die in onze toepassing van deze sociale regeling gelden om het stigma van eigendom te verminderen.

Deze menselijke huwelijksarrangementen, zelfs die door God goedgekeurd zijn in de Heilige Schrift, zetten de vrouw in een ondergeschikte sociale positie, hoewel het huwelijk zelf een mooie zaak is en een normale sociale behoefte die ieder mens dient te respecteren. Maar, laten we eerlijk zijn, in menselijke huwelijken is de vrouw onderworpen aan een vorm van slavernij, aan de wensen van haar echtgenoot en zijn eigendom. Zelfs het woord dat in het Hebreeuws weergegeven wordt met “echtgenoot” betekent “eigenaar” en dit “bezit” van de vrouw wordt volledig beheld in al het Bijbelse onderwijs over onze huwelijksregels. In Bijbelse termen is de vrouw het “bezit” van de echtgenoot, net zoals hij land of vee in bezit kon hebben.

Het huwelijk van de mens draagt een vloek in zich

In elk huwelijk dat de Bijbel goedkeurt wordt er een sociale vloek doorgegeven aan elke vrouw en deze vloek werd nooit herroepen in elk huwelijk dat in de Bijbel wordt genoemd. Wat is die vloek?

Tegen de vrouw zei Hij [God]: “Ik zal je moeite in je zwangerschap zeer groot maken; zwoegend zul je kinderen baren en je begeerte zal uitgaan naar je man [de wensen van je man zullen voorrang hebben] en hij zal over je heersen.”

- Genesis 3:16

Dit oordeel staat in dezelfde context als de vloek over de mannen, omdat Adam de wensen van zijn vrouw navolgde (Genesis 3:13-19). Die vloek is nog steeds actief. Zelfs in Nieuwtestamentische tijden konden vrouwen niet spreken bij officiële bijeenkomsten en zij moesten in stilte leren, in volledige onderwerping aan hun echtgenoot (1Timotheüs 2:9-15). Natuurlijk, christelijke mannen wordt verteld dat zij hun echtgenotes moeten liefhebben, koesteren en aardig tegen hen zijn en de meeste normale christelijke mannen die ik ken proberen zich aan dit goddelijke advies te houden (Efeziërs 4:22-33). Maar ondanks deze aanbevolen vriendelijkheid en liefde, werd de sociale vloek die op elke vrouw en echtgenote geplaatst was nog altijd werkzaam geacht, ook nog in Nieuwtestamentische tijden. Geen enkele vrouw is ervan vrijgesteld.

Als voorbeeld van de lage positie van de echtgenote in alle sociale aangelegenheden in Bijbelse tijden wil ik erop wijzen dat, toen Mozes de Israëlitische mannen de Tien Geboden gaf, hij verklaarde dat iedereen die onder het gezag van een man stond de Sabbatdag diende te houden. GEEN ENKEL werk mocht op die dag gedaan worden, niet door hemzelf, niet door zijn zoon of dochter, zijn dienstknecht [slaaf] of dienstmeisje [slavin], of zijn vee en hierbij was ook de vreemdeling inbegrepen die bij hem verbleef (Exodus 20:10). Maar let op wie er niet op de lijst staat. Dat is de echtgenote. Zij werd niet eens beschouwd als een aparte persoonlijkheid binnen het Sabbatsgebod. Omdat de vrouw één vlees vertegenwoordigde met haar echtgenoot, verwezen alle regels met betrekking tot hem ook naar de echtgenote. Maar de echtgenote was in sociale zin zo totaal onbelangrijk dat zij niet eens als een individu werd beschouwd zoals de zoon, dochter, mannelijke en vrouwelijke slaven, vreemdelingen en zelfs het vee. Dit is Bijbels gezien de juiste positie voor vrouwen.

Mensen, dit zijn voorbeelden van Bijbelse huwelijksaangelegenheden. Alle echtgenotes zijn door maatschappelijke noodzaak onderworpen aan een lagere status in alle huwelijken binnen Bijbelse wetgeving. Houden jullie van deze regeling, dames?

Sommige van de Bijbelse huwelijkswetten waren inderdaad moeilijk, zelfs voor de mannen, als het aankwam op verantwoordelijkheid. De Schrift eiste dat als iemands broer stierf zonder kinderen bij zijn vrouw te hebben gekregen, dat dan de oudste broer zijn broers weduwe in zijn familie moest opnemen en kinderen bij haar moest verwekken. Deze wet gold ook als de man al een vrouw en eigen kinderen had. In Mattheüs 22:23-30 gebruikten de Sadduceëen juist deze wet (de Leviraat genoemd) in hun illustratie van zeven broers die kinderloos stierven en hoe vervolgens de vrouw van de eerste broer met alle zeven broers moest trouwen, zelfs als de broers al een vrouw hadden.

In een dergelijke situatie nam een broer gewoon zijn broers weduwe als zijn tweede vrouw in een polygame relatie en had seks met haar totdat zij zwanger werd van een erfgenaam voor zijn broer (Deuteronomium 25:5-6). Als twee van zijn broers stierven zonder nakomelingen, dan zou de man

twee andere vrouwen (weduwen) hebben naast zijn eigen vrouw. De verantwoordelijkheid kon zelfs overgaan op een andere vrouw die het hoofd van de volksstam was, wanneer er geen mannen beschikbaar waren. Deze gewoonte moet zelfs onder gelovigen in Nieuwtestamentische tijden hebben bestaan, want Paulus zei:

“Als een gelovige man of vrouw weduwen in de familie heeft, laten zij die bijstaan en laat de gemeente daarmee niet belast worden...”

- 1Timotheüs 5:16

Het antwoord van Christus op de vraag van de Sadduceeën (Mattheüs 22:23-30) was dat er geen Leviraat huwelijken zouden zijn in de opstanding. Dergelijke sociale gebruiken ter bescherming van het nageslacht van de broer zullen veranderd worden. Er zal inderdaad een verandering nodig zijn in de aard van de huwelijksgebruiken van ons mensen, want in de opstanding zullen er geen sterfgevallen zijn, terwijl alle huwelijkswetten en gebruiken die wij nu kennen eindigen bij de dood.

God had polygame huwelijken

Behalve de Leviraat wet waren er nog andere vormen van polygame relaties die wettelijk aanvaardbaar waren en die bestuurd werden door Gods heilige en rechtvaardige wetten (Deuteronomium 21:15). Trouwens, God Zelf trouwde met twee zussen tegelijkertijd en kreeg kinderen van allebei. De ene heette Ohola en de andere Oholiba (Ezechiël 23:1-49, zie ook Ezechiël, hoofdstuk 16). Jeremia verklaart dat in de huwelijksregeling van het Nieuwe Verbond, God opnieuw met de twee natiën (Ohola en Oholiba) zal trouwen (Jeremia 32:31-34). Trouwens, toen God schoon genoeg kreeg van het overspel van de twee zussen met de heidenen, scheidde Hij van hen vanwege hun eigenzinnigheid. Zeker, er wordt ons verteld dat God *chtscheiding haat* (niet polygamie, Maleachi 2:16), maar God werd het overspel van Zijn twee echtgenotes zo zat dat Hij Zijn hart verhardde tegen hen en hen een echtscheiding gaf (Jeremia 3:8-10). Hiermee was de zaak echter niet afgelopen.

Interessant om te zien dat God al snel berouw kreeg over Zijn scheiding van de twee zussen (die kinderen van Hem hadden) en Hij zei dat als ze allebei berouw zouden betonen, dat Hij hen allebei terug zou nemen (Jeremia 3:14). Maar, hen terugnemen was uitdrukkelijk in strijd met de wetten van Mozes. God eiste dat iedere man die van zijn vrouw scheidde nooit naar haar terug zou gaan als zij met een ander was getrouwd (Deuteronomium 24:1-4). Jeremia vestigde deze wet onder de aandacht van zijn lezers door te verklaren dat God zoveel van Israël en Juda hield dat Hij Zijn eigen wetten zou overtreden om weer met hen een huwelijksverbond aan te gaan (Jeremia 3:1). En dat is precies wat God deed.

Nadat de Assyriërs, Babyloniërs en Egyptenaren klaar waren met Ohola en Oholiba zei God dat Hij zoveel van hen hield dat Hij opnieuw met hen zou trouwen, hoewel dit, zoals Deut.24:1-4 laat zien, onwettig was voor iedere gewone Israëlitische man. Uiteraard kan God doen wat Hij wil in zulke aangelegenheden en Hij hoeft niet aan de mens te vragen of dat wat Hij doet Bijbels gezien geoorloofd is of niet. Dus, God zei dat Hij Israël en Juda (Ohola en Oholiba) terug zou nemen in een nieuwe polygame huwelijksvereenkomst met de zussen (het Nieuwe Verbond genoemd). Ja, het Nieuwe Verbond is een polygaam huwelijk. Maar, er is nog *een andere* vrouw die in de coulissen wacht op een huwelijk.

Een totaal andere vrouw

Er is een profetie dat God met nog een andere vrouw zal trouwen, die een aantal natiën vertegenwoordigt die bestonden in de dagen van Noach, kort na de zondvloed. Dit andere huwelijk van God (zoals dat met Ohola en Oholiba) was met de onvruchtbare vrouw van Jesaja 54:1 tot Jesaja 56:8. Deze onvruchtbare vrouw is NIET Israël, want de twee zussen die de natie Israël omvatten, baarden God kinderen vanaf hun jeugd en gingen daarmee door tijdens de Babylonische ballingschap - Micha 4:10, en zie met name Jeremia 29:4-7. Deze onvruchtbare vrouw werd door God afgewezen vanaf haar jeugd (Jesaja 54:6). Terwijl zij met God “getrouwd” was beschouwde zij zichzelf als een troosteloze weduwe (Jesaja 54:4).

Wie is deze onvruchtbare echtgenote van God, die klaagde over haar weduwschap omdat God weigerde haar wettige kinderen te verlenen totdat de lijdende Dienaar van Jesaja 53 op het toneel zou verschijnen? Zij is de speciale vrouw die de “lijdende Dienaar” van Jesaja 53 (Christus Jezus) zal gebruiken om eindelijk Zijn geestelijke zaad in de wereld te brengen (Jesaja 53:10).

Deze “onvruchtbare vrouw” had JWHW als haar echtgenoot vanaf het moment dat Noach de ark verliet. God zei dat Zijn “verbond” met haar terugging tot op de tijd dat God had:

“gezworen dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden komen; zo heb Ik gezworen dat Ik niet meer op jou toornen zal en jou [o, onvruchtbare vrouw] niet meer bestraffen zal.”

- Jesaja 54:9-10

Inderdaad, zelfs in de dagen van Noach (lang voordat God met Israël “trouwde” op de berg Sinai), noemde God deze “onvruchtbare vrouw” Zijn echtgenote - hoewel zij Hem nooit enige kinderen baarde, zelfs niet in haar jeugd. **“Want jouw Maker is je echtgenoot; de Heer der heren is Zijn naam.”** Hij was dezelfde God die later **“de Heilige van Israël”** werd (Jesaja 54:5). Het teken van dit huwelijksverbond tussen God en de onvruchtbare vrouw is het verbond van de regenboog, dat God aan de wereld gaf in de dagen van Noach (Genesis 9:12-17). Zoals de regenboog echt is, maar een illusie, heeft dit huwelijk de Zon van gerechtigheid (Maleachi 4:2) als huwelijgsteken, maar zodra men zich naar de regenboog toe haast om hem te pakken te krijgen, verdwijnt het teken.

Dit denkbeeldige teken laat de onvruchtbare vrouw een weduwe lijken (een huwelijk zonder echtgenoot, of zonder kinderen). De Zon (God) is er, maar Hij is een illusie. In Psalm 19, echter, beschrijft David God als de Zon die als een bruidegom komt om een huwelijk te voltrekken (Psalm 19:4-6). Dit is wanneer de onvruchtbare vrouw niet een denkbeeldig “regenboog” teken van de Zon zal krijgen, maar een echt huwelijk met God (de Zon Zelf) die tot haar komt. Dit zal plaatsvinden wanneer Christus terugkomt. Deze onvruchtbare vrouw zal dan talloze kinderen voortbrengen door haar huwelijk met de lijdende Dienaar van Jesaja 53:10. **“En al je kinderen zullen door de Heer onderwezen zijn; en groot zal de vrede van je [de onvruchtbare vrouw] kinderen zijn”** (Jesaja 54:13). Dat is wanneer de nieuwe Tempel (of de Tabernakel, zie Psalm 19:4) voor deze “onvruchtbare vrouw” een **“gebedshuis voor alle mensen”** genoemd zal worden en vele heidense volkeren zullen daarin vergaderd worden (Jesaja 56:7-8).

Jammer genoeg hebben de mensen vergeten dat deze “onvruchtbare vrouw” überhaupt bestaat. Zij vertegenwoordigt een relatie van een huwelijksvereenkomst die God maakte met alle natiën in de dagen van Noach bij het teken van de regenboog. De meesten weten niets van haar. Evenmin hebben ze ook maar het flauwste vermoeden van wat haar rol zal zijn in het Duizendjarig Rijk.

Maar de “onvruchtbare vrouw” (Gods echtgenote van Jesaja 54 tot 56) zal een majestueuze heerlijkheid verleend worden. God zal vele kinderen bij haar krijgen. Het is triest dat zij door ons vergeten is, maar zij is niet vergeten door God. Hij zal haar uiteindelijk tot Zich nemen en vele kinderen bij haar grootbrengen in het Duizendjarig Rijk. Lees Jesaja 53:10 tot 56:8 nauwkeurig; weinig mensen beseffen dat deze “onvruchtbare vrouw” **NIET** Israël of Juda is. Zij is een aparte entiteit. Zij is een andere vrouw van God.

Dit betekent dat Christus niet alleen Ohola en Oholiba als vrouwen zal hebben wanneer Hij het Nieuwe (Huwelijks) Verbond zal oprichten, maar Hij zal ook Zijn vrouw bezitten die nooit kinderen kreeg (de “onvruchtbare vrouw”). Zij zal ook Zijn echtgenote zijn en veel kinderen krijgen (Jesaja 53:10). Natuurlijk, deze “huwelijken” zijn met natiën, *maar ze zijn ook echt en niet denkbeeldig*. Zij vertegenwoordigen Christus Die als een Echtgenoot heerst over de verschillende natiën op aarde. Hij zal “huwelijks” relaties met hen allen hebben. Vanwege dit profetische onderwijs was het belangrijk om deze huwelijks wetten van God te introduceren die maatschappelijk van kracht waren in de Bijbelse periode. De polygame huwelijken laten zien hoe Christus zal omgaan met de natiën van de wereld in het Koninkrijk van God. Hij zal hen behandelen zoals een Echtgenoot zijn vrouwen, Die Hij liefheeft en koestert.

Geen huwelijken in de opstanding

Ik zal je eens wat goed nieuws vertellen, goed nieuws zowel voor de zonen van God als voor de dochters van God. Er komt een grote verandering in de opstanding ten aanzien van al deze “huwelijks” wetten, zoals we die vandaag de dag kennen. Er komt spoedig een tijd waarin niemand van ons onderworpen zal worden aan deze Bijbelse huwelijksregels die ons in dit leven overheersen. Iedereen krijgt van God de Vader een volkomen en volledige emancipatie van alle vloeken die verbonden zijn met menselijke huwelijksvereenkomsten die aan vrouwen (en zelfs mannen) vaak de vernedering van dienstbaarheid opleggen.

Hoe zal het zijn in de opstanding?

In de opstanding, bij de wederkomst, zullen mannen en vrouwen ieder, in Christus, op dezelfde troon zitten aan de rechterhand van de Vader, zonder onderscheid. En hoewel we nog altijd mannelijk en vrouwelijk zullen zijn in lichaamsvorm en emotionele kwaliteiten, zullen vrouwen niet langer onderworpen worden aan de geringste minderwaardigheid ten opzichte van mannen in de Familie van God. Alleen aan de Vader en de oudste Zoon zal buitengewoon respect worden getoond, maar zelfs dan zullen Zij **NIET** de minste smet van minderwaardigheid tonen ten opzichte van de andere leden van de Familie van God. Zij zullen dan volkomen zijn in volle gelijkheid met geen enkele minderwaardigheid aan welke zijde dan ook (Efeziërs 2:6 en Romeinen 8:6). Dit betekent dat de vloek, verbonden aan het vrouw zijn (en in het bijzonder echtgenote zijn van een man), zal verdwijnen. Iedere “zoon” en “dochter” van God zal nog steeds mannelijk of vrouwelijk zijn en hun seksuele functies zullen volledig hersteld worden. Echter, de vormen van “huwelijk” in de Bijbel waaraan wij waren onderworpen - die vrouwen plaatsen in een minderwaardige en vervloekte positie ten opzichte van mannen, of wetten die een man met zijn broers weduwe laten trouwen - zullen verdwijnen. Er zal inderdaad geen enkel soort huwelijk, dat nu mensen beheerst, bestaan in de opstanding. Huwelijken van tegenwoordig zijn gebaseerd op sociale ongelijkheid.

Dit is waarom Christus zei dat er geen huwelijk, zoals wij dat nu kennen, zal zijn wanneer wij worden opgewekt uit de dood. We zullen zoals de engelen zijn in de hemel. Hoewel er mannelijke

en vrouwelijke engelen zijn en zij zijn zoals de “kinderen van God” met seksuele verlangens, zoals we in de Bijbel hebben gezien, zijn zij niet onderworpen aan dezelfde huwelijksregels die mensen dienen te houden. Vrouwelijke engelen zijn niet vervloekt met overheersing door mannelijke engelen en zijn niet het voorwerp van eigendom van mannelijke engelen, zoals vrouwen momenteel zijn onderworpen. Vrouwen zullen in de opstanding niet worden verplicht om zich te verenigen met een man.

In de opstanding zullen mannen en vrouwen die intimiteit met elkaar verlangen dit doen binnen het kader van de heiligheid van God de Vader en onder het toezicht van Zijn waakzame ogen. In de opstanding zullen huwelijken zijn als vrijwillige “beloften” tussen mannen en vrouwen om trouw te zijn tot elkaar voor bepaalde perioden van tijd, net zoals we dat in deze tijd wensen in dat speciale aspect van het huwelijk. Herinner je dat Petrus zei dat zelfs tegenwoordig echtgenoten (en als zij dat wensen in de opstanding) **“SAMEN erfgenamen zijn van de genade van het leven”** (1Petrus 3:7, erfgenamen van zowel dit leven als het toekomstige leven). Dus, er moet wel zoiets zijn als “beloften” om die door God geheiligde “gezamenlijkheid” te bewaren. Niemand van ons weet natuurlijk met zekerheid hoe de details van deze toekomstige intieme relaties zullen zijn. Factoren met betrekking tot dergelijke zaken zijn niet aan ons geopenbaard.

Eén ding is zeker, deze “beloften” aan elkaar zouden opereren binnen de grenzen van liefde, zorg, vriendelijkheid en sociale gelijkheid, die allen zullen koesteren en goedkeuren, onder het toezicht en de zegen van de Vader en Christus Jezus. Maar Gods “Manifest van Vrijheid en Gelijkheid” zal in gang gezet worden. Zulke akkoorden zullen **GEEN** beloften zijn die de woorden bevatten die wij nu hebben “tot de dood u zal scheiden,” omdat er geen dood zal zijn. Noch zullen er beloften zijn met woorden als “gehoorzamen” (zoals een vrouw nu wordt geacht te gehoorzamen). Aangezien niemand zal sterven na de opstanding uit de dood en mannen en vrouwen gelijk zullen zijn, stel ik me voor dat de huwelijks “belofte” zo zou kunnen zijn: “zolang je wilt en gezegend bent in de relatie.” In feite wordt zelfs vandaag binnen onze “huwelijk” situaties hetzelfde bedoeld, want als een huwelijk stukloopt (helaas), dan is er altijd een scheiding waarvoor God toestemming zal verlenen.

De vloek over vrouwen zal ophouden

De voornaamste reden dat er in de opstanding geen “huwelijk” zal zijn zoals we dat vandaag kennen (zelfs “huwelijk” dat door de Bijbel goedgekeurd wordt), is omdat er geen echte gelijkheid is in het huwelijksverbond zoals dat verlangd wordt door de huidige samenlevingen. Vandaag de dag, zelfs in het Bijbelse huwelijk, heerst de man en hij heeft het volledige recht om te domineren. Dat zal veranderen wanneer God Zijn “Manifest van Mensenrechten en Voorrechten” zal oprichten voor Zijn volk in de opstanding uit de dood.

Vanuit mijn ogen zeg ik “God zij dank” dat er geen voortgang zal zijn van het soort huwelijken die we momenteel op aarde hebben, waar de vrouw maatschappelijk is onderworpen aan een inferieure status die haar doet overeenkomen met hetzelfde soort eigendomsrecht dat van toepassing is op de grond van een man, zijn bezittingen en zijn vee. Vrouwen moeten worden bevrijd van deze huidige sociale gewoontes.

Misschien vraag je je af waarom ik zoveel tijd spendeer aan het aantonen vanuit de Schrift dat we allemaal mannen en vrouwen zullen zijn in de opstanding? Het antwoord is eenvoudig en belangrijk. Het is om te benadrukken dat wij onze normale vorm en gedaante moeten hebben (zoals God de Vader die heeft) om te kunnen zitten aan Zijn rechterhand, om te helpen bij het regeren en ondersteunen van het gehele universum (Efeziërs 2:6). Onthoud dat de Bijbel in niet mis te verstane bewoordingen de opstanding van het lichaam leert, niet enkel en alleen maar de

opstanding van de geest. De geest is iets dat geplaatst zal worden in het opgewekte lichaam en dat het weer levend en actief maakt. En in de opstanding hebben alle lichamen seksuele functies.

En, wat **SEKS** en **HUWELIJKAANGELEGENHEIDEN** in de opstanding betreft, verwar niet de mogelijkheid tot het hebben van **SEKS** met **HUWELIJK**, alsof die twee woorden synoniem zijn. Ze betekenen op geen enkele wijze hetzelfde. Inderdaad, men kan gehuwd zijn en **GEEN** seksuele relaties binnen het huwelijk hebben. Gods huwelijk met de twee zussen, Israël en Juda in het Oude Verbond, was een huwelijksovereenkomst zonder enige lichamelijke, seksuele relaties. Hetzelfde in het geval van Zijn huwelijk met de “onvruchtbare vrouw” van Jesaja 54:6. Aan de andere kant kunnen mensen, “zonen van God” en engelen **SEKS** hebben zonder **GEHUWD** te zijn (wat de apostelen niet aanraadden). Dus, **SEKS** en **HUWELIJK** zijn twee verschillende zaken en niet identiek.

Een andere uitleg

Er is, echter, nog een andere uitleg betreffende de seksuele activiteiten die genoemd worden in Genesis 6 en dit geloofde ik vroeger, totdat ik, 45 jaar later, meer begreep van de “metgezellen” die door Paulus en de psalmist worden genoemd. Het zou kunnen dat de “zonen van God,” zoals genoemd in Genesis 6:1-4, in feite menselijke wezens waren die demonisch bezeten werden door de gevallen engelen, genoemd door Petrus en Judas (1Petrus 3:18-21; 2Petrus 2:4-5; Judas, vers 6-7). Als dit de juiste interpretatie is dan zijn deze “zonen van God” **NIET** degenen die Paulus en de psalmist de “metgezellen” van Christus in de hemel noemden. Terwijl er geen twijfel is dat deze “metgezellen” zeker sommige van de partners van Christus zijn met een status van gelijkheid in de hemel (maar niet in rang), kunnen deze “metgezellen”, als deze uitleg juist is, niet degenen zijn die de “reuzen” voortbrachten.

Maar laten we realistisch blijven. Het Bijbelse bewijs is sterk dat de “zonen van God”, die geslachtsgemeenschap hadden met vrouwen voor en ook na de zondvloed, inderdaad enkele van Christus’ gelijken waren (Zijn “metgezellen”), die uit hun hemelse verblijfplaats kwamen om hun acties uit te voeren. En vele engelen voegden zich bij hen in hun lust naar omgang met vrouwen. Tenslotte werden er “reuzen” voortgebracht uit die vereniging van de “zonen van God” met de dochters van de mensen. Zulke “reuzen” zouden **NIET** worden verwacht als de seksuele vereniging alleen maar tussen menselijke mannen en menselijke vrouwen was. Hoe dan ook, de Vader was niet blij met deze “zonen van God” noch met hun nakomelingen (Genesis 6:3; Psalm 82:1), noch met de gevallen engelen die meegingen in hun foute gedrag.

Zonen van God lijken veel op mensen

Deze seksuele vereniging van de “zonen van God” met vrouwen toont ons iets heel interessants. Als deze “zonen van God” van hemelse oorsprong waren en andere broers van Christus (en **GEEN** menselijke “zonen van God”), dan laat de Schrift zien dat zij zoveel op mensen lijken dat zij zelfs kinderen konden krijgen bij vrouwen (Genesis 6:1-4). Engelen zijn echter **GEEN** “zonen van God”. Dit toont aan dat deze “zonen van God” uiterlijk en in gedrag erg veel op mensen lijken (hoewel hun lichaam is opgebouwd uit een stof gevormd uit geestelijke elementen en niet van fysiek, aardse materiaal). Hoewel dit waar is, geeft de Bijbel geen informatie over al hun kenmerken.

De Bijbel onthult dat deze “zonen van God” in de hemel gewoon net als wij mensen zijn die nu op aarde wonen. Christus vergeleek hun “God kenmerken” met onze menselijke ervaringen (inclusief

het feit dat beide groepen kunnen sterven zoals Christus deed, zie Psalm 82:6-7; Johannes 10:34). Ja, Christus en mensen zijn gelijk. Zelfs in ons vleeselijk bestaan zijn wij als Christus.

Christus werd inderdaad een mens genoemd (een *anthropos*), zelfs nadat Hij was opgewekt uit de dood (1Timotheüs 2:5). Let op 1Korinthiërs 15:21 -

“Want omdat de dood er is door een mens [*anthropos, Adam*], is ook de opstanding van de doden er door een Mens [*anthropos, Christus Jezus*].”

En wanneer Christus wederkeert uit de hemel bij Zijn tweede komst, zal Hij nog steeds een *anthropos* genoemd worden [een man of een mens].

“De eerste mens [*anthropos, Adam*] is uit de aarde, stoffelijk; de tweede mens [*anthropos, Christus*] is de Heer uit de hemel.”

- 1Korinthiërs 15:47

Omdat van geest vervulde mensen ook de “zonen” of de “kinderen van God” worden genoemd (1Johannes 3:1-2), betekent dit dat wij, mensen, erg veel lijken op de leden van de goddelijke Familie die het geheel van dit universum beheren en controleren. Inderdaad, wij worden door de Vader gerekend als Zijn goddelijk nageslacht - Zijn kinderen!

Engelen zijn Elohim

Hoewel engelen geen “zonen van God” genoemd kunnen worden, kunnen ze nog altijd als Elohim (goden) aangeduid worden zonder te worden beschouwd als “zonen” of “kinderen”. Zelfs de voornaamste kwade engel, Satan zelf, wordt heel toepasselijk “een god” genoemd. In feite wordt Satan als “de god” gedenomineerd (met het bepalend lidwoord) en wordt “de god van deze wereld” genoemd (2Korinthiërs 4:4 en zie ook Johannes 12:31). Satan is een machtige “god” die heerst over andere engelen die ook “goden” genoemd kunnen worden, zoals de Schrift getuigt. De Bijbel laat zien dat Satan een groep van dergelijke engelen bestuurt en God staat toe dat Satan hen in deze tijd domineert (Openbaring 12:7). Satan presenteert zichzelf aan mensen als een engel van licht die veel mensen ten onrechte aanzien voor de ware God in de hemel (2Korinthiërs 11:13-15).

Deze geestelijke (engelachtige) autoriteiten zijn echte wezens, die de Bijbel aanduidt met “demonen” (soms vertaald met “duivels”), met Satan de duivel als de voornaamste demon (1Korinthiërs 10:20). In de Griekse wereld werden demonen niet noodzakelijkerwijs als kwaad of pervers geacht. Men beschouwde hen als geestelijke krachten - goed, slecht of neutraal - in staat om de mensheid te onderwijzen over geestelijke zaken waarvan mensen weinig kennis hebben vanwege de beperkingen van ons vlees. De heidenen beweerden dat deze “demonen” “leraars” voor de mensheid waren om hen te leiden tot een intellectueel begrip met betrekking tot alle aspecten van de natuurlijke en spirituele werelden. In de Bijbel wordt er altijd naar hen verwezen op een niet erg vleeiende manier en met kleinerende termen, omdat demonen (de “goden” van de heidenen) en Satan (de “god” van deze wereld) aan de mensen vaak instructies gaven die tegengesteld waren aan de gezonde Bijbelse leer. Gelovigen wordt verteld om Satan en zijn demonen te weerstaan (Jacobus 4:7).

Mensen als kinderen van God

De termen “God” of “goden” in de Bijbel waren, echter, niet beperkt tot geestelijke wezens (de allerhoogste God, Christus, de “zonen van God”, engelen of demonen). Mozes werd gerekend tot een “God” voor Israël (Exodus 4:16) en de koningen van het huis van David zullen worden vergeleken met “Goden” (Zacharia 12:8). De menselijke rechters die Mozes hielpen bij de poort van de Tabernakel traden op als “Goden” (Exodus 21:6; 22:8-9).

De natie Israël werd gepersonifieerd in de relatie met andere naties en werd een “zoon van JHWH” genoemd (Exodus 4:22-23 en later in Hosea 11:1), dat in profetische zin ook verwees naar Christus als kind (Mattheüs 2:15).

Christus was zelfs geboren met de naam Immanuel: “God met ons” (Jesaja 7:14; Mattheüs 1:23). Paulus noemde Christus “God” bij het citeren van Psalm 45:6-7, zeggende: “Maar tegen de Zoon zegt Hij, Uw troon, o God” (Hebreeën 1:8). Johannes rekende gelovigen ook (zelfs in het vlees) als zijnde niets minder dan de kinderen van God (1Johannes 3:1-2).

Terwijl Paulus in Hebreeën 1:4-14 leerde dat engelen geen “zonen van God [Elohim]” genoemd kunnen worden, worden mensen zeer zeker “zonen van God” genoemd, zelfs terwijl we nog steeds in ons stoffelijke lichaam zijn - en dit is inclusief het vrouwelijke deel van het menselijk ras (2Korinthiërs 6:18). Het feit dat mensen zowel “Goden” als “kinderen van de Allerhoogste” genoemd worden blijkt uit het Oude Testament in Psalm 82:6 en werd bevestigd door Christus. Er was bij Christus geen enkele twijfel dat wij nu “Goden” zijn.

Is er niet geschreven in uw wet: “Ik heb gezegd: U bent goden [theou]?”

- Johannes 10:34

We zien in de Bijbel dat het Hebreeuwse woord *Elohim* en het Griekse woord *theos* (met “God” weergegeven in onze vertalingen) kan verwijzen naar:

- de Verheven God in de hemel;
- Christus Jezus die de Eerstgeboren Zoon van God is;
- andere “zonen van God” of “morgensterren” in de hemel; en
- de term *Elohim* (zonder het aanhangsel “zonen”) kan ook op engelen slaan (zowel goede als kwade).

Maar wat nog veel belangrijker is: het woord *Elohim* beschrijft ook en geldt voor ieder mens op aarde die nu de Geest van God in hem of haar heeft.

“Maar allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven kinderen van God te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven; die niet uit bloed, niet uit de wil van vlees en ook niet uit de wil van een man, maar uit God geboren zijn.”

- Johannes 1:12

“...u hebt de Geest van aanneming tot kinderen ontvangen, door Wie wij roepen: Abba, Vader! De Geest Zelf getuigt met onze geest dat wij de KINDEREN VAN GOD zijn. En als wij kinderen zijn, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus; wanneer wij althans met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden. ...verwacht de schepping het openbaar worden van de kinderen van God.

...ook de schepping zelf zal bevrijd worden van de slavernij van het verderf om te komen tot de heerlijke vrijheid van de KINDEREN VAN GOD.”

- Romeinen 8:15-22

En hoewel Christus de eerstgeboren Zoon van God is en de Bijbel laat zien dat er andere “zonen van God” in de hemel zijn, zijn er miljarden mensen die met recht “Goden” zullen worden genoemd vanuit het Bijbelse standpunt, wanneer God alles in allen zal zijn (1Korinthiërs 15:28). Werkelijk, dit zal uiteindelijk gelden voor alle mensen die ooit leefden (1Timotheüs 2:4; 4:10-11; Efeziërs 1:11 en Kolossenzen 1:18-20). De termen *Elohim* (God) of *theos* (God) slaan niet altijd alleen maar op God de Vader in de hemel of op Zijn eerstgeboren Zoon, Jezus Christus. Omdat dit zo is moeten we onszelf afvragen, wat is nu precies God of de Godheid?

Wie is God nu precies, of wat is de Godheid?

Als we de Schrift onderzoeken om de persoonlijkheid die “God” genoemd wordt te identificeren (beschreven als een “Wie” omdat Hij consequent wordt getoond als een mannelijk persoon), dan denken de meesten van ons in de westerse wereld aan een unieke persoonlijkheid die zich voordoet als één enkel mens, één die ruimte inneemt en bestaat binnen de omgeving die wij tijd noemen. Dit westerse concept is verre van waar.

Dit concept van de enkelvoudigheid van God en Zijn Familie heeft het denken overheerst van westerse filosofen in het Christendom sinds het Concilie van Nicea van de Katholieke Kerk in het jaar 325. Het is deel gaan uitmaken van onze intellectuele aard en we zijn er trots op dat we monotheïsten zijn en geen polytheïsten (die wij beschouwen als volstrekt heidens). Hoewel God wordt beschreven als een Vader met Zijn goddelijke Familie [Efeziërs 3:14-15, King James vertaling; de Nederlandse vertalingen spreken van “geslacht,” “gemeenschap” of “vaderschap”], is ons monotheïstisch geloof in zijn eenvoudige vorm verantwoordelijk voor het verstrekken van de fundamentele overtuiging aan de westerse wereld dat God “**Eén**” is.

Deze “eenheid” van de Godheid wordt monotheïsme genoemd. Zo hardnekkig hebben westerse theologen en filosofen vastgehouden aan dit monotheïstisch geloof, dat zelfs wanneer goddelijke status wordt toegeschreven aan Jezus (de eerstgeboren Zoon van God) of een soortgelijke goddelijke rang wordt gegeven aan de Heilige Geest (dat is de essentie van de leer van de drie-eenheid, afgerond in de 4e en 5e eeuw), theologen nog steeds op mysterieuze manier de enkelvoudigheid en de “eenheid” van de Godheid in stand houden. Zij denken dat op een of andere manier de Geest en Christus Jezus een vertakking of aanhangsel zijn van de ene God die westers geloof in monotheïsme vereist.

Er is een andere manier om dit onderwerp te bekijken. Veel mensen willen niet God de Vader erkennen als een persoonlijkheid. Ze zouden Hem veeleer zien als een vormloze, spirituele kracht of een onopvallende kracht zonder duidelijke beperkingen zoals ruimte en tijd, die het hebben van een “lichaam” zouden kunnen suggereren. Zulke mensen denken normaal gesproken dat het slechts bij wijze van spreken is om “Wie” of “Het” te gebruiken omdat velen aan Hem (of tegenwoordig “Haar”) denken als een onopvallende spirituele entiteit. Zij geloven dat de zegswijze die Zijn persoonlijkheid aanduidt gewoon een onbeschrijfelijke kracht toont die uniek is, enkelvoudig en zonder gelijken in het universum. Kort gezegd, “God” betekent voor veel mensen in onze westerse wereld een bijzondere kracht, Die in veel gevallen geen lichaamsvorm of gedaante of wat dan ook bezit.

De Bijbel, echter, is duidelijk en onherroepelijk en laat zien dat aan het hoofd van de Godheid een persoonlijkheid staat die Jezus de Vader noemde. Hij is feitelijk de Vader van een Familie van goddelijke personen en ook van mensen en andere schepselen in de hemel en op aarde. Paulus schreef:

“Om deze reden buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heer Jezus Christus, naar Wie DE HELE FAMILIE in de hemelen en op de aarde genoemd wordt...”

- Efeziërs 3:14-15, King James vertaling

Deze “hele familie” van de Vader bestaat uit vele personen in de hemel en op aarde.

Vertaling: Anke Pronk-Waterlander

www.pronk-stukjes.nl